

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 30/2019-4

R E P U B L I K A H R V A T S K A
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ranka Marijana kao predsjednika vijeća, te Ileana Vinja, Melite Božičević-Grbić, Damira Kosa i Perice Rosandića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Đ. R. i drugih, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavka 1. i drugih Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. - dalje: OKZRH), odlučujući o žalbama branitelja optuženog Đ. R., odvjetnika I. Ž., branitelja optuženog Đ. J., odvjetnika D. L., braniteljice optuženog S. R., odvjetnice M. M., branitelja optuženog V. R., odvjetnika I. M. i branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 15. svibnja 2019. broj K-Rz-9/2016., u sjednici vijeća održanoj 16. siječnja 2020.,

r i j e š i o j e :

Prihvaćaju se žalbe branitelja optuženog Đ. R., odvjetnika I. Ž., branitelja optuženog Đ. J., odvjetnika D. L., braniteljice optuženog S. R., odvjetnice M. M., branitelja optuženog V. R., odvjetnika I. M. i branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S., a u povodu tih žalbi i po službenoj dužnosti, ukida se prvostupanjska presuda te se predmet upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu, optuženi Đ. R., optuženi Đ. J., optuženi S. R., optuženi V. R. (suđeni u odsutnosti) proglašeni su krivima da su počinili pod točkom 1. izreke kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH i kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH, a optuženi M. Š. (suđen u odsutnosti) proglašen je krivim da je počinio produljeno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH pod točkama 1. i 2. izreke pobijane presude, a pod točkom 1. izreke kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH pa je

- optuženom Đ. R. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina i na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina,

- optuženom Đ. R. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, a na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina,

- optuženom Đ. J. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, a na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina,

- optuženom S. R. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, a na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina,

- optuženom V. R. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, a na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 18 (osamnaest) godina i

- optuženom M. Š. na temelju članka 120. stavka 1. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, a na temelju članka 122. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina te je uz primjenu članka 43. stavaka 1. i 2. OKZRH osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina.

Na temelju članka 158. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.) oštećenici J. J. i M. F. upućeni su s imovinskopravnim zahtjevom u parnicu.

Na temelju članka 148. stavka 6. ZKP/08. svi optuženici su oslobođeni od obveze naknade troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. ZKP/08.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branitelj optuženog Đ. R., odvjetnik I. Ž., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona te odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanijskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Žalbu je protiv navedene presude podnio branitelj optuženog Đ. J., odvjetnik D. L., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i „pogrešne primjene materijalnog prava“, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanijskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Protiv te presude žali se braniteljica optuženog S. R., odvjetnica M. M., zbog „bitne povrede kaznenog postupka iz čl. 468. st.1. točka 11. i st. 2. ZKP-a, povrede kaznenog zakona iz čl.469. st.1. točka 2., točka 3. ZKP-a, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne odluke o kazni“, a predloživši Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da pobijanu presudu ukine i predmet vrati „na ponovno postupanje Županijskom sudu u Zagrebu, odnosno da sam donese meritornu odluku“.

Žalbu je protiv navedene presude podnio branitelj optuženog V. R., odvjetnik I. M., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženika oslobodi optužbe, podredno pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branitelj optuženog M. Š., odvjetnik N. S., zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom „usvojiti žalbu i vratiti predmet na ponovno odlučivanje“.

Državni odvjetnik podnio je odgovore na žalbe branitelja optuženog Đ. R., odvjetnika I. Ž., branitelja optuženog Đ. J., odvjetnika D. L., branitelja optuženog V. R., odvjetnika I. M. i branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S., s prijedlogom da se navedene žalbe odbiju te potvrdi prvostupanjska presuda.

Spis je u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08. dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalbe su osnovane.

U žalbi branitelja optuženog Đ. R., odvjetnika I. Ž. ističe se da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. jer pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a oni koji su izneseni su nejasni. Branitelj optuženog Đ. J., odvjetnik D. L. u žalbi također ističe citiranu postupovnu povredu, ne obrazlažući je, dok braniteljica optuženog S. R., odvjetnica M. M. i branitelj optuženog V. R., odvjetnik I. M. upiru na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz citiranog članka, navodeći da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

U pravu su branitelj optuženog Đ. R., odvjetnik I. Ž., branitelj optuženog Đ. J., odvjetnik D. L., braniteljica optuženog S. R., odvjetnica M. M. i branitelj optuženog V. R., odvjetnik I. M. kada u žalbama ističu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08-I) koja se odnosi na izostanak razloga o odlučnim činjenicama u odnosu na točku I. izreke pobijane presude, i to onima o kojima ovisi status ratnog zarobljenika, a navedeni razlozi su nejasni.

Ujedno je, ispitujući prvostupanjsku presudu u povodu tih žalbi, a po službenoj dužnosti, u smislu odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08-I, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, utvrdio da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08-I, budući da pobijana presuda ne sadrži niti razloge o odlučnim činjenicama o kojima ovisi primjena odredbi materijalnog prava, odnosno primjena blažeg zakona vezano za pravnu oznaku kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH u odnosu na točku I. izreke pobijane presude.

Iako branitelj optuženog M. Š., odvjetnik N. S. nije u žalbi istaknuo bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, u povodu njegove žalbe, a po službenoj dužnosti ovaj drugostupanjski je sud utvrdio da su počinjene citirane bitne postupovne povrede i u odnosu

na tog optuženika u odnosu na točku I. izreke pobijane presude. Osim toga, ispitivanjem po službenoj dužnosti, a u povodu žalbe branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S., u pobijanoj presudi pod točkom I. izreke ostvarena je i daljna bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08-I, jer pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, i to onima koje se odnose na identitet tog optuženika, a izneseni razlozi su nejasni i proturječni.

Naime, sud prvog stupnja proglasio je krivim optuženike Đ. R., Đ. J., S. R., V. R. i M. Š. da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH pod točkom I. izreke.

U činjeničnom opisu pod točkom I. izreke kao žrtva kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH navodi se Ž. A. u svojstvu pripadnika hrvatskih oružanih snaga, dok su u odnosu na kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH navedeni žrtva A. K. te oštećenici J. J. i M. Č., u svojstvu civila.

Prvostupanjski je sud u pobijanoj presudi obrazložio da je jedino žrtva Ž. A. u inkriminirano vrijeme bio pripadnik hrvatskih oružanih snaga, a što proizlazi iz dopisa Ministarstva obrane, pri čemu zaključuje da je Ž. A. bio zarobljen kao pripadnik oružanih snaga, dok su žrtva (A. K.), odnosno oštećenici (J. J. i M. Č., koji je status pripadnika oružanih snaga stekao nakon inkriminiranog razdoblja) imali status civila samo zato jer se ne nalaze u službenoj evidenciji Ministarstva obrane kao pripadnici hrvatskih oružanih snaga.

Dakle, prvostupanjski sud status ratnog zarobljenika obrazlaže samo formalnom činjenicom pripadanja oružanim snagama, navodeći da je on u tom svojstvu zarobljen, ne dajući niti jedan odlučan razlog za utvrđenje tog statusa, niti dokaze iz kojih proizlazi da je on upravo u tom svojstvu doveden u zadrugu, a što je nužno za primjenu Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (I Protokola) zajedno sa Ženevskom konvencijom o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. Prema tome, obrazloženje prvostupanjskog suda o statusu ratnog zarobljenika žrtve Ž. A., ne samo da nije jasno, već ono ne sadrži niti razloge o činjenicama odlučnim za njegovo utvrđenje, a od čega ovisi i primjena prava tj. radi li se o jednom ili dva kaznena djela.

Odluka o postojanju statusa ratnog zarobljenika mora sadržavati razloge o tome je li pripadnik oružanih snaga kao takav bio uhićen, odnosno zarobljen za vrijeme oružanog sukoba ili se radilo o situaciji u kojoj on lišen slobode kada nije izravno sudjelovao u neprijateljstvu, a koja onda uključuje i „pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan bojnog ustroja“, o čemu nema niti riječi u pobijanoj presudi. U slučaju da prvostupanjski sud nije utvrdio sve te odlučne okolnosti, onda je svakako trebao voditi računa i potom obrazložiti odredbu članka 50. I. Dopunskog protokola od 8. lipnja 1997. iz koje proizlazi da se civilnom osobom smatra svaka osoba koja ne spada u kategoriju boraca, a u sumnji se polazi od pretpostavke da se radi o civilu, a o čemu onda ovisi pravna oznaka terećenog kaznenog djela.

Stoga su u pravu žalitelji kada ističu da se uslijed izostanka razloga o tim odlučnim činjenicama, odnosno navođenja nejasnih razloga, pobijana presuda pod točkom I. izreke, uopće ne može ispitati.

S tim u vezi, a vezano za primjenu materijalnog prava, prvostupanjski je sud na ukupno kriminalno ponašanje optuženika Đ. R., Đ. J., S. R., V. R. i M. Š. primijenio odredbe zakona koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, a da pri tome uopće nije obrazložio postojanje pravnog kontinuiteta u smislu članka 3. stavka 3. KZ/11., iako se naziv i opis tog kaznenog djela u međuvremenu izmijenio, dok o daljnjoj pravnoj oznaci tog kaznenog djela ovisi i eventualna primjena blažeg zakona. Stoga je prvostupanjski sud najprije trebao jasno obrazložiti ima li žrtva Ž. A. status ratnog zarobljenika, a onda ovisno o tim razlozima, o kojem se kaznenom djelu radi tempore criminis, a potom, postoji li pravni kontinuitet u kaznenom djelu propisanom novim zakonom te usporedbom posebnih i općih uvjeta za kažnjavanje ocijeniti koji je zakon za sve optuženike najblaži. Stoga pobijana presuda u odnosu na kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz točke I. izreke ne sadrži razloge niti o tim odlučnim činjenicama, pa se ne može ispitati.

Nadalje, ispitujući pobijanu presudu pod točkom I. izreke u povodu žalbe optuženog M. Š., a po službenoj dužnosti, ovaj je drugostupanjski sud utvrdio da nema niti razloga o utvrđenju identiteta tog optuženika.

Naime, prvostupanjski je sud obrazlažući činjenicu da je kaznena djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika i radnje produljenog kaznenog djela protiv civilnog stanovništva pod točkom I. izreke počinio upravo optuženi M. Š. naveo da identitet tog optuženika proizlazi iz iskaza svjedoka, ne navodeći o kojim se to konkretno svjedocima radi, a koji su svjedoci naveli da je taj optuženik bio mlađa osoba, starosti oko 30 godina te da su ga nazivali „M.“, dok iz službenih podataka za optuženog M. Š. proizlazi da je on sin M., pri čemu navodi da iz obrane optuženog Đ. R. proizlazi da su mu svi optuženici iz rješenja o provođenju istrage poznati. Stoga pobijana presuda ne samo da ne sadrži razloge o utvrđenju identiteta optuženog M. Š., nego su navedeni razlozi nejasni i proturječni.

Iz potvrđene optužnice od 15. siječnja 2016., izmijenjene 25. travnja 2016. i 2. svibnja 2019. u osobnim podacima za optuženog M. Š. proizlazi da je on sin M., a da mu je nadimak „M.“. Prilikom zamolbenog ispitivanja optuženog M. Š. pred Okružnim tužiteljstvom B. L. od 24. ožujka 2008. optuženik je naveo da mu je nadimak „M.“, a da je sin M., dok prvostupanjski sud obrazlaže da je optuženik sin M., iako se u izreci pobijane presude navodi da mu je otac M., a nadimak „M.“. Stoga su ti razlozi proturječni. Osim toga, u iskazima koje je prvostupanjski sud reproducirao, neposredni svjedoci J. J. i M. Č. spominju osobu koje se zove M. Š., dok svjedoku D. K. uopće nije poznata osoba imena i prezimena M. Š., svjedok N. B. spominje osobu prezimena Š., a svjedok M. F. navodi osobu koja se zove M. Š. Dakle, svi navedeni svjedoci govore o osobi koja se zove M. Š., ili o osobi prezimena Š., dok samo jedan svjedok govori o M. Š. Unatoč tome, prvostupanjski sud obrazlaže da je identitet M. Š. sa sigurnošću utvrđen, pa su takvi razlozi nejasni i proturječni podacima u spisu. Stoga se pobijana presuda pod točkom I. izreke zbog takvih nedostataka ne može ispitati, pa je počinjena daljnja bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08-I.

Vodeći računa o odredbi članka 487. stavka 4. ZKP/08-I, trebalo je navesti sljedeće.

Prvostupanjski sud svakako treba voditi računa o tome je li pokojni Ž. A. u trenutku kada je uhićen, odnosno zarobljen imao status ratnog zarobljenika, o čemu ovisi daljnja

pravna oznaka kaznenog djela koje se optuženicama stavlja na teret, a onda ovisno o tome i eventualna primjena blažeg zakona u odredbama KZ/11. To onda znači da podaci iz službene evidencije Ministarstva obrane samo po sebi nisu dovoljni, a niti odlučujući. Pri tome, prvostupanjski sud mora pravilno utvrditi na temelju svih raspoloživih dokaza, a po potrebi i pribavi novih dokaza koje predlože stranke, je li se u konkretnom slučaju radilo o pripadniku oružanih snaga koji je uhićen u oružanoj borbi ili eventualno o situaciji u kojoj on nije izravno sudjelovao u neprijateljstvu, a koja onda uključuje i „pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan bojnog ustroja“. U slučaju da prvostupanjski sud ne utvrdi sve ove odlučne okolnosti, onda svakako treba voditi računa presumpciji iz članka 50. I. Dopunskog protokola od 8. lipnja 1997., a što će također utjecati i na pravnu oznaku terećenog kaznenog djela.

Prvostupanjski sud mora voditi računa i o tome, u slučaju da utvrdi da se radi o stjecaju dva kaznena djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, da jedinstvena kazna zatvora mora biti odmjerena sukladno članku 43. OKZRH, koji u stavku 2. jasno propisuje granice odmjeravanja jedinstvene kazne. To znači da prema članku 43. stavku 2. OKZRH, kojim se prvostupanjski sud očito rukovodio, jedinstvena kazna zatvora ne može prelaziti 15 godina, a kako je to pogrešno odmjereno u pobijanoj presudi za sve optuženike.

Nadalje, prvostupanjski sud treba jasno utvrditi i valjano obrazložiti identitet optuženog M. Š. Nije dovoljno samo zaključiti da se radi upravo o osobi optuženika, samo zato što je taj optuženik prilikom zamolbenog ispitivanja u osobnim podacima naveo da je sin M., dok se istovremeno u optužnici tereti osoba čiji je otac imena M. Za utvrđenje identiteta optuženog M. Š. svakako treba pribaviti i fotografiju tog optuženika, po mogućnosti iz inkriminiranog vremena, kako bi svjedoci koji imaju neposredna saznanja o tom događaju, a eventualno i posredni svjedoci, mogli jasno iskazivati o tome radi li se onda o osobi koja odgovara osobi optuženika imena M. Š. ili se ustvari radi o osobi imena M. Š., kako to ustvari većina svjedoka navodi.

Imajući na umu sve gore izloženo, a vodeći računa da se zbog izloženih propusta činjenična i pravna utvrđenja suda prvog stupnja pod točkom I. izreke ne mogu s uspjehom ispitati, na što branitelj optuženog Đ. R., odvjetnik I. Ž., branitelj optuženog Đ. J., odvjetnik D. L., braniteljica optuženog S. R., odvjetnica M. M. i branitelj optuženog V. R., odvjetnik I. M. s pravom ukazuju, trebalo je, prihvatiti te žalbe, a u povodu tih žalbi i žalbe branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S., a po službenoj dužnosti zbog ostvarene apsolutno bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08-I pobijanu presudu u odnosu na točku I. izreke ukinuti te predmet uputiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Nadalje, osnovana je i žalba branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S. u odnosu na točku II. izreke pobijane presude.

U pravu je taj žalitelj kada tvrdi da se zaključak prvostupanjskog suda da je optuženi M. Š. ostvario radnje iz produljenog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva pod točkom II. izreke, barem za sada, temelji, na pogrešno, a time i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Naime, svoj zaključak da je optuženi M. Š. ostvario radnje iz produljenog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva pod točkom II. izreke prvostupanjski sud temelji na iskazima posrednih svjedoka, i to J. J., M. Č. te M. F.

Tako posredni svjedok J. J. navodi kako je čuo od stražara zadruge, a nakon što su pok. J. F. i M. F. bili ranjeni i odvezeni u ambulantu u H. D., da ih je M. Š. vezao žicom, izudarao i potom nabacao na njih automobilske i traktorske gume koje je zapalio, a da su žrtve potom žive izgorjele. Jednako tako, posredni svjedok M. F. opisuje kako mu je pokojna majka ispričala da je J. i M. F. žive zapalio M. Š. S druge strane, posredni svjedok M. Č. navodi kako su pokojni J. i M. F. živi izgorjeli, a to je čuo od stražara u zadruzi, ne dovodeći optuženika u vezu s počinjenjem inkriminiranih radnji.

Prema tome, u situaciji kada samo dva svjedoka „po čuvenju“ spominju osobu imena i prezimena M. Š., a za čije utvrđenje identiteta prvostupanjski sud nije dao razloge, takva ocjena prvostupanjskog suda rezultat je očito nekritičkog prihvaćanja iskaza svjedoka koji nemaju neposrednih saznanja o događaju, kao i nedostatne analize drugih provedenih dokaza, zbog čega je činjenično stanje pod točkom II. izreke pobijane presude, za sada, pogrešno, a time i nepotpuno utvrđeno.

S obzirom da su navedena činjenična utvrđenja žalbom branitelja optuženog M. Š., odvjetnika N. S., ozbiljno dovedena u sumnju, žalbu je trebalo prihvatiti te pobijanu presudu ukinuti u odnosu na radnje produljenog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavka 1. OKZRH pod točkom II. izreke.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će otkloniti nedostatke na koje mu je prethodno ukazano te će izvesti sve do sada izvedene dokaze, ali će po potrebi izvesti i nove dokaze koji se ukažu potrebnim za pravilno utvrđenje odlučnih činjenica, pa tako pribaviti i fotografiju optuženog M. Š., po mogućnosti iz inkriminiranog razdoblja, kako bi se uz pomoć svjedoka razjasnio njegov identitet, nakon čega će iznova ocijeniti jesu li optuženici počinili terećena kaznena djela i kako ih treba pravno označiti, uz pravilnu primjenu načela blažeg zakona, a potom će sve te dokaze pomno ocijeniti i to svaki pojedini dokaz i u njihovoj međusobnoj povezanosti, nakon čega će donijeti novu, na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti. Nakon savjesno provedene rasprave prvostupanjski će sud donijeti novu i na zakonu osnovanu presudu koju će brižljivo i argumentirano obrazložiti, sukladno članku 459. stavku 5. ZKP/08-I.

Stoga je odlučeno kao u izreci ovog drugostupanjskog rješenja, sukladno članku 483. stavku 1. ZKP/08-I.

Zagreb, 16. siječnja 2020.

Zapisničarka:
Maja Ivanović Stilinović, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.